

šel z úradu a přišli někteří členové církve na faru, zastoupil faráře tím, že jim podepsal jakési potvrzenky a opatřil razítkem fary. Připustil však, že se chlubil, že dostal 3000 Kč od faráře, neví však, co tehdy říkal, neboť byl tehdy podnapilý. Co povídal, zvěděl prý teprve později. Obnos 3000 Kč, který tehdy měl u sebe, obdržel při vyrovnání za hrazené opravy na domě své ženy. Při té příležitosti se právě opil a v opilosti mluvil ty řeči zlé.

Pošt. inspektor Jos. Štoček, revisor církve, neví ničeho, že by byl žalobce uplatil kostelníka nebo že by si byl z náboženské obce pomohl k domu a zařízení bytu. Byl přes rok revisorem rady starších církve československé a jakožto takový při revizi zjistil jen nepatrnou chybu v knihách, jednalo se o pouhých 190 Kč, které farář ihned nahradil.

Svědčyně Marie Hozová, obchodnice ze Smíchova, neví nic jiného, než že jí školnice Skočová sdělila, že má Voršický plnou moc od faráře k podpisování a dále že jí jako předsedkyni církve řekla, že Voršický měl dostat od faráře peněžitou odměnu za to, že měl hledati jakési bloky, které se ztratily. Svědkyně byla jednou pozvána žalobcem, aby si prohlédla jídelnu, kterou si p. farář koupil.

O žalobě konala se tři přelíčení a po posledním byla uznána pí Milena Šebková vinnou jen částečně a odsouzena do vězení na 48 hodin, které jí bylo změněno v pokutu 200 Kč podmíněně, neboť byla dosud zachovalou. Ovšem musí zaplatiti značné soudní útraty. V ostatních bodech soudce vrch. rada Dufek žalovanou sprostil, neboť nejednala v úmyslu urážlivém, byvši přesvědčena o tom, že kostelník referoval jí o poměrech na faře pravdivě.

Bude zajímavo, jak si to teď pan farář spraví se svým kostelníkem. R.

Kralupské dlouhoprsfačky.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Tři ženy zasedly na lavici obžalovaných před samosoudcem vrch. radou Novotným. První z nich, Zdeňka Nováková, 22letá žena dělníka a spolumajitelka domku v Lobečku, držela si ruce na obličeji. Dělal, jako když se stydí. Za to dvě její partnerky, 34letá Barbora Kderová, svobodná, dělnice z Lobečku, a 50letá Rozalie Pakandlová, žena hokynáře v Lobečku, nejevily strachu ani vzrušení.

Žaloval na všechny tři státní zástupce dr. Česák, že společně dopouštěly se na Kralupsku různých drobných krádeží. Nevybíraly mnoho, přišel jim vhod králík i štoudev, uhlí i necky, jablka i lahvička s kořalkou.

Své výpravy konaly jak k soukromníkům, tak na kralupské nádraží, kam chodily pravidelně krást uhlí. Ale když byla jednou příhodná situace, sebrala tam Kderová i cestovní tašku, patřící kterémusi železničnímu zřízení; byla plná jídla a nescházela ani lahev s kořalkou. Kderová měla smysl pro kolegialitu tak vyvinutý, že tašku předložila svým kolegyním a všechny tři pak pochutnali si ne-

jen na její obsahu hutném, ale i tekutém. Zejména kořalka jim chuťnala znamenitě.

Takto posilněny rozhodly se navštívit ovocnou alej, patřící kterémusi rolníku, a natrhaly si několik pytlů jablek, které pak prodaly u obchodnic Zelenkové, Fišerové a Procházkové v Kralupech.

Při přelíčení sváděly vinu jedna na druhou. Slyšení svědkové potvrdili však žalobní děj a z výslechu obchodnice Zelenkové jsme se přesvědčili, že i osoba bez vyznání může být velmi nábožnou. Zelenková je totiž bez vyznání, jak pravila, dodala však rychle: ale v boha věřím! A před přísahou i po ní se zbožně pokřížovala...

Když pak bylo konstatováno, že Nováková byla pro krádež přes své mládí už čtyřikrát trestána. Kderová pak neméně než sedmkrát, kdežto nejstarší z nich, Pakandlová, má jen jeden škraloupek, urážku úřední osoby, za niž dostala v roce 1923 pět dní vězení, vynesl soudce rozsudek, jímž se všechny tři obžalované uznávají vinnými a odsuzují: Nováková a Kderová každá do těžkého žaláře na dva měsíce bezpodmínečně, Pakandlová pak do těžkého žaláře na tři týdny; bude-li této poslední možno přiznati podmíněný odklad výkonu trestu, zjistí se zvláštním šetřením. —ff—

Výlety bývalého úředníka pražského stát. zastupitelství.

(Krajský soud v Olomouci.)

Pro zločin podvodu ocitl se na lavici obžalovaných býv. úředník státního zastupitelství v Praze, 32letý Josef Dvořák. Dne 14. července loňského roku o půlnoci přišel u brněnského nádraží k šoferovi Gabrhelovi, který tam stál s autodrožkou, představil se mu jako inženýr z Černé Hory a žádal, aby ho odvezl autem do Val. Meziříčí. Šofér v domněni, že má před sebou skutečného inženýra, žádosti vyhověl.

Když auto vyjelo, žádal pan inženýr, aby jeli do Prostějova, což se také stalo. V Prostějově zastavilo auto před Národním domem, kde si domnělý pan inženýr poručil čtvrtku vína, cigarety a šoferovi poručil bílou kávu. Když pak měli odejeti, tázal se obžalovaný vrchního, má-li nazpět na 5000 korunovou bankovku. Když vrchní číšník řekl, že nemá, nabídl se šofér, jemuž se pan inženýr zdál býti již podezřelým, že mu bankovku rozmění... Obžalovaný však prohlásil, aby to zaplatil sám, že mu to pak dá. Učinil tak gestem, jemuž šofér nemohl odporovati, a útratu zaplatil.

Pak vezl obžalovaného, který v Národním domě přizval k sobě do auta ještě jednu dámu, přes Konici do Ludmilova, kde měl obžalovaný bratra, jehož navštívil. Již tam žádal šofér důrazně zaplacení jízdy a útraty. Obžalovaný prohlásil, že v Konici má dostati obnos 27.000 Kč. Ukázalo se však, že jest to výmluva. Pak prohlásil, že útratu zaplatí jeho bratr, ale ten byl sám chudý a mimo to obžalovaný měl ještě jeho vlastní šaty.

Sofér už dále nevyjednával a odvezl líbezného pasažéra přímo na četnickou stanici, kde byl Dvořáček zatčen.

Při přelíčení prohlašoval, že byl tehdy opilý a že nevěděl, co dělá. Soud uznal ho vinným a odsoudil ho na deset měsíců do těžkého žaláře.

Nemravná křížovka.

(Okresní soud v Hradci Králové.)

V útulné hospůdce v Hradci Králové sešli se 30. listopadu u jednoho stolu čtyři mládenci počestného cestu přistříhovačů mikád a povídali si o ženských a milování. Stanislav Parukář, který ve svém stáří 20 jar jednak se zalíbením ohlédne se za každým hezkým děvčetem, jednak k smrti rád luští křížovky, udělal za řeči tajuplný obličej a povídal: „Mrkejte, tady mám nejnovější americkou křížovku!“ načez vytáhl z kapsy — fotografii. Zakryl ji rukou, takže z fotografie usmívala se jen něžná hlavička, a dodal: „Hádejte, kdo to je?“ Ale kamarádi hádanku rozluštit nedovedli. Křížovka s pikantním nádechem zajímala i druhé hosty, kteří přišli ze zvědavosti ke stolu. Jakýsi pan účetní, sotva na obrázek pohlédl, děl: „Jémine, to by mohla být slečna Heluška X.“ Jakmile vyslovil pan účetní její plné jméno, Parukář odkryl celou fotografii — a hle, dosud pod rukou ukryté těličko rozto milé děvušky se objevilo tak, jak dívka pánbůh stvořil. Zhroutil se pan účetní a prohlásil, že je vyloučeno, aby to byla slečna Heluška, poněvadž jednak Heluška je ve skutečnosti v těle silnější než je na obrázku, jednak že Helušku dobře zná a ví, že by se nikdy nedala fotografovati nahá, jelikož se jí dostalo dobrého vychování. Avšak Parukář odsekl: „Jo, jo, už je to tak, fotografie je stará dva roky a před dvěma lety byla slečna Hela v těle slabší!“ A pověděl ještě, jak se stalo, že slečna Hela dala se v kostymu Evině vyblejsknouti. Byla s veselými mladiky na flámu, ti ji opili a zavedli k fotografovi, kde ji dali vyfotografovati. Obrázek přilákal další hosty, a jeden z nich, dbalý cti dívky i jemu známé, vytrhl fotografii Parukáři z ruky a schoval ji, ale na nátlak holiče a hostů musil ji vrátit.

Rodiče Heluščini záhy zvěděli, jakému posměchu jejich dceruška byla vydána, a požádali policii, aby zakročila u Parukáře o vydání fotografie. Leč holič odepřel, i podali rodiče na něho žalobu pro přestupek urážky na cti. Žaloba jejich projednávala se před vrchním radou Vinklářem. Slečnu Helu zastupoval dr. Mahler, žalovaného hájil dr. Sýkora.

Žalovaný se přiznal, že fotografii dívky ve společnosti ukazoval jako nejnovější americkou křížovku, ale popřel, že řekl, že je to obrázek slečny Hely, a také popřel svůj výrok, že fotografie pořízena byla u příležitosti flámu. Obhájce jeho vytasil se nyní s onou fotografií a předložil ji soudu. Na fotografii zobrazena byla en face mladá, asi 20 letá tmavovlasá kráska, hlubokých černých očí s típytivou čelenkou ve vlasech. Leč ke srovnání obrázku toho se skutečnou Helou nedošlo. Rozčilený otec Heluščin v nestřežené chvíli bez svolení soudce uchvátil fotografii, roztrhl

ji a hodil do kamen. Kráska zhynula v žhavém objetí plamenů.

Svědci, pan účetní a host, který holiči v hostinci vyrval fotografii z ruky, potvrdili obsah žaloby.

Obhájce žalovaného navrhl, aby se vyšetrila výsledkem fotografa, u něhož měla býti fotografie pořízena, koho vlastně představovala.

Soud návrh tento zamítl jako bezpředmětný a vynesl rozsudek, jímž Parukář uznán vinným žalovaným přestupkem, že obvinil slečnu Helu ze smyšleného nemravného činu, t. j., že se dala fotografovati bez šatů, a odsoudil ho do vězení na tři dny s podmíněným odkladem výkonu trestu do jednoho roku a k úhradě nákladů právního zastoupení žalobkyně.

Zástupce žalobkyně odvolal se proti přiznání podmíněného odsouzení. L. N.

Mládenci, dejte pozor při tanci!

(Soudní tabule v Košicích.)

Kdo ví, jak to vlastně tehdy bylo v baru hotelu „Imperial“ v Beregsásu, když si tam 17. února loňského roku tanečnice Helena Šmilovicová zlomila nohu. Ale stalo se to a když se vyléčila, zažalovala svého nešikovného tanečníka Arpáda Denáta u košické sedrie o náhradu výloh lékařského ošetřování a o náhradu ušlého výdělku ve výši 10.500 Kč.

Sedrie odmítla žalobkyni i s jejími nároky usuzujíc patrně, že tanečnice z povolání má být šikovnější a nemá svých nohou používat k takovým figurám, ve kterých se lámou.

Krásná Helena se tím však neuspokojila a odvolala se k soudní tabuli do Košic, žádajíc, aby jako znalec v tomto sporu byl vyslechnut košický taneční mistr Kertéz, který prý dokáže, že tanečník je zodpovědným při tanci za dámu a nese sám následky toho, když jí šlápne na nohu, ať již zúmyslně nebo náhodou.

Při líčení odvolacím žádal obhájce Donátův, aby rozsudek první instance byl potvrzen, poněvadž prý je dokázaná věc, že při tanci v baru vede vždy tanečnice a její partner je figurou pouze vedenou, namnoze ovšem i za nos.

Poněvadž náš zákonník nemá ještě žádných ustanovení o moderních tancích, odročil dr. Lacko projednávání za účelem předvolání dvou svědků, kteří tehdy v baru „Imperial“ byli přítomni, aby vysvětlili bližší okolnosti, při nichž se ona nehoda stala. —ij—

Pět švestek pana Lucíka.

Hladký, mrštný, uhlazený a elegantní je pan Lucík. Hladký a mrštný je proto, že je povoláním obchodní cestující, uhlazený a elegantní proto, že je z Král. Vinohrad. Psátí o panu Lucíkovi znamená psátí o rozumném, chytrém, statečném a vždy duchapřítomném muži, který miluje své povolání, lidi, dívky a celý svět. Pan Lucík je starý mládenec a obchodní cestující.